

Projekt se bazira na slojevitoj prostornoj instalaciji – svojevrsnom arhivu odbačenih predmeta, pronađenih u neposrednoj umjetnikovoj okolini, u kompleksu bivšeg tvorničkog kompleksa Paromlin. Ti predmeti sami po sebi imaju svoju povijest i memoriju. Ipak, transmutacijom, izmještanjem iz izvornog konteksta te reinterpretacijom, oni dobivaju novi život, redefiniraju svoje značenje, i postaju hibridna scenografija – intiman, poetičan prostorni imaginarij nekog neimenovanog stanara. U tom smislu, upravo prostor Galerije Karas, koja svojim izgledom i rasporedom prostorija podsjeća upravo na omanji stambeni prostor nekog imaginarnog stanara, idealan je za prezentaciju ovakvog tipa rada.

Sakupljačka praksa i ideja reciklaže snažno progovaraju o svijesti autora o ograničenosti resursa kojima raspolazemo te o načinu na koji njima raspolazemo. Aktualna je to i važna tematika, što je svojstveno umjetničkom angažmanu cijele generacije umjetnika, a potiče promatrača na promišljanje stanja našeg okoliša te naše pozicije i uloge unutar njega. Pritom autor zauzima poziciju iz koje svaka materija u sebi sadrži potencijal za preobrazbu – potencijal novog života.¹

Svaki je element kod ovog multimedijalnog umjetnika tek naoko jednostavan. Iza tog paravana minimalizma skriva se slojevit kôd razvoja, napretka, propadanja, čekanja, popravljanja i konačnog raspada. Neobične kombinacije nastale krpanjem od prirodnih i umjetnih materijala sudaraju se u začudnim novim predmetima, koje, ovisno o kutu gledišta, možemo nazvati frankensteinovskim ili eklektičnim. Sudara se organsko i anorgansko. Skarabejeva mitološka besmrtnost susreće smrt – onu simboličnu, totalnu za cijelo čovječanstvo (pčele).² Sudaraju se klasika i futurizam, utopija i distopija, mramor i plastika, *glitch* i arhivska crno-bijela fotografija – početak i kraj.

Estetika Kedžinog rada nedvojbeno pripada postinternetskoj umjetnosti. Gotovo filmske scene / prostorne instalacije / imaginarni prostori i metanarativi na neki način reproduciraju strukturu i dispoziciju mreže, pri čemu je svaki element „kodirana“ poveznica na druge aspekte cjelokupnog sustava. Pojedine boje, koje se tu i tamo pojavljuju, u potpunom su nesrazmjeru sa stvarnim turobnim koloritom propadajućeg materijala. Te boje vrište novo marketinško, korporativno, *gejmersko* doba –crossover digitalnog i analognog / online i offline formata – otkrivaju novu umjetnost, koja nadilazi ovisnost o webu i koristi njegove alate za obradu postojećih predmeta. Umjetnost koja se može beskrajno mnogo puta reproducirati kroz različite oblike, a da pritom ne izgubi svoju „kulturnu vrijednost“, auru ili istinitost.³ Novo doba shvaćanja tehnologije svjesno je iluzornosti internetskog neselektivnog karaktera te narcisoidnosti interneta kao medija. U tom smislu i umjetnost

prestaje biti samo komentar kulturnog, socijalnog i političkog konteksta i počinje aktivno propitivati kapitalističku hiperprodukciju želja, programiranu infrastrukturu učinkovitosti u kojoj živimo, počinje subverzivno suprotstavljati čovjeka tehnologiji te ukazivati na distopiju i opće razočaranje. Ovakva suvremena umjetnost nema uski, elitistički pogled, već, naprotiv, njeguje širu, univerzalističku perspektivu, a upravo to konstruiranje utopijskog i univerzalnog konteksta čini je relevantnom.

Na pitanje postavljeno u naslovu (postavljeno tako da djeluje kao panična potraga za odgovorom) odgovor nećemo dobiti. Ono je retorička zagonetka. Tko tu živi? Bilo tko, svatko i nitko. Materijal egzistira i egzistirat će neovisno o nama, u fizičkom ili digitalnom obliku.

Nika Šimičić

¹ „... uistinu ništa nema razlog biti ili ostati onakvo kakvo jest, a ne biti ili postati drugo – to jednako vrijedi za zakone koji vladaju svijetom kao i za stvari u svijetu. Sve se može raspasti – stabla kao i zvijezde, zvijezde kao i zakoni, zakoni fizike kao i zakoni logike. I to ne na temelju nekog vrhovnog zakona prema kojem je sve osuđeno na propadanje, već na temelju izostanka vrhovnog zakona sposobnog bilo što sačuvati od propadanja.“

Quentin Meillassoux: Poslige konačnosti. Esej o nužnosti kontingencije

² Kad nestane pčela nestat će i ljudi, rekao je Albert Einstein

³ Walter Benjamin izjednačava izložbu predmeta s njegovom reprodukcijom i vjeruje da kao rezultat reprodukcije umjetničko djelo gubi svoju „kulturnu vrijednost“, svoje mjesto u ritualu i tradiciji, svoju auru.

appear from time to time are in complete contradiction with the gloomy hues of the perishing material. These colours scream the new marketing-corporate-gaming era – the crossover of digital and analogue / online and offline format – revealing new art that surpasses web addiction and uses web tools to process the existing objects. Art that can be reproduced endlessly and through different forms, without losing its “cult value”, aura or truthfulness.³ The new age of understanding technology is aware of the illusory nature of the non-selective Internet and its narcissism as a medium. In that sense, art too ceases to be just a commentary of cultural, social and political context and begins to re-examine the capitalist hyper-production of desires and the programmed infrastructure of efficiency in which we live; in a subversive manner, it puts man against the technology and points to dystopia and general disappointment. Such contemporary art does not have a narrow, elitist viewpoint, but rather, it cultivates a wide, universal perspective, and this creation of utopian and universal context is what makes it relevant.

As for the question posed in the title (posed in such way that it looks like a frantic search of answers), there is no answers. It is a rhetorical puzzle. Who lives here? Anyone, everyone and no one. The material exists and will continue to exist, independently, either in physical or in a digital form.

Nika Šimičić

¹ ... for the truth is that there is no reason for anything to be or remain thus and so rather than otherwise, and this applies as much to the laws that govern the world as to the things of the world. Everything could actually collapse, from trees to stars, from stars to laws, from physical laws to logical laws; and this is not by virtue of some superior law whereby everything is destined to perish, but virtue of absence of any superior law capable of preserving anything, no matter what, from perishing.«

Quentin Meillassoux: After Finitude: An Essay on the Necessity of Contingency
² Albert Einstein said if bees disappeared off the face of the Earth, man would disappear too

³ Walter Benjamin identifies an exhibition of an object with its reproduction and believes that, as the result of the reproduction, a work of art loses its “cult” value, its place in ritual and tradition and its aura.

IMPRESUM / IMPRESSUM

Nakladnik / Publisher: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika / Croatian Association of Fine Artists, Trg žrtava fašizma 16, 10 000 Zagreb, hdlu@hdlu.hr, www.hdlu.hr

Za nakladnika / For the publisher: Tomislav Buntak, predsjednik / president

Ravnateljica / Director: Ivana Andabaka

Upravni odbor HDLU / Croatian Association of Artists Board: Tomislav Buntak (predsjednik / President), Josip Zanki (potpredsjednik / Vice president), Ida Blažičko (potpredsjednica / Vice president), Fedor Fischer, Monika Meglić, Alen Novoselec, Melinda Šefčić

Voditeljica galerije / Gallery coordinator: Marija Kamber

Umjetnički savjet Galerije Karas / Karas Gallery Advisory Board: Jelena Bando, Branka Benčić, Tomislav Buntak, Ivan Fijolić, Kristian Kožul, Marijana Stanić, Josip Zanki

Urednica kataloga / Catalogue Editor: Marija Kamber

Predgovor / Preface: Nika Šimičić

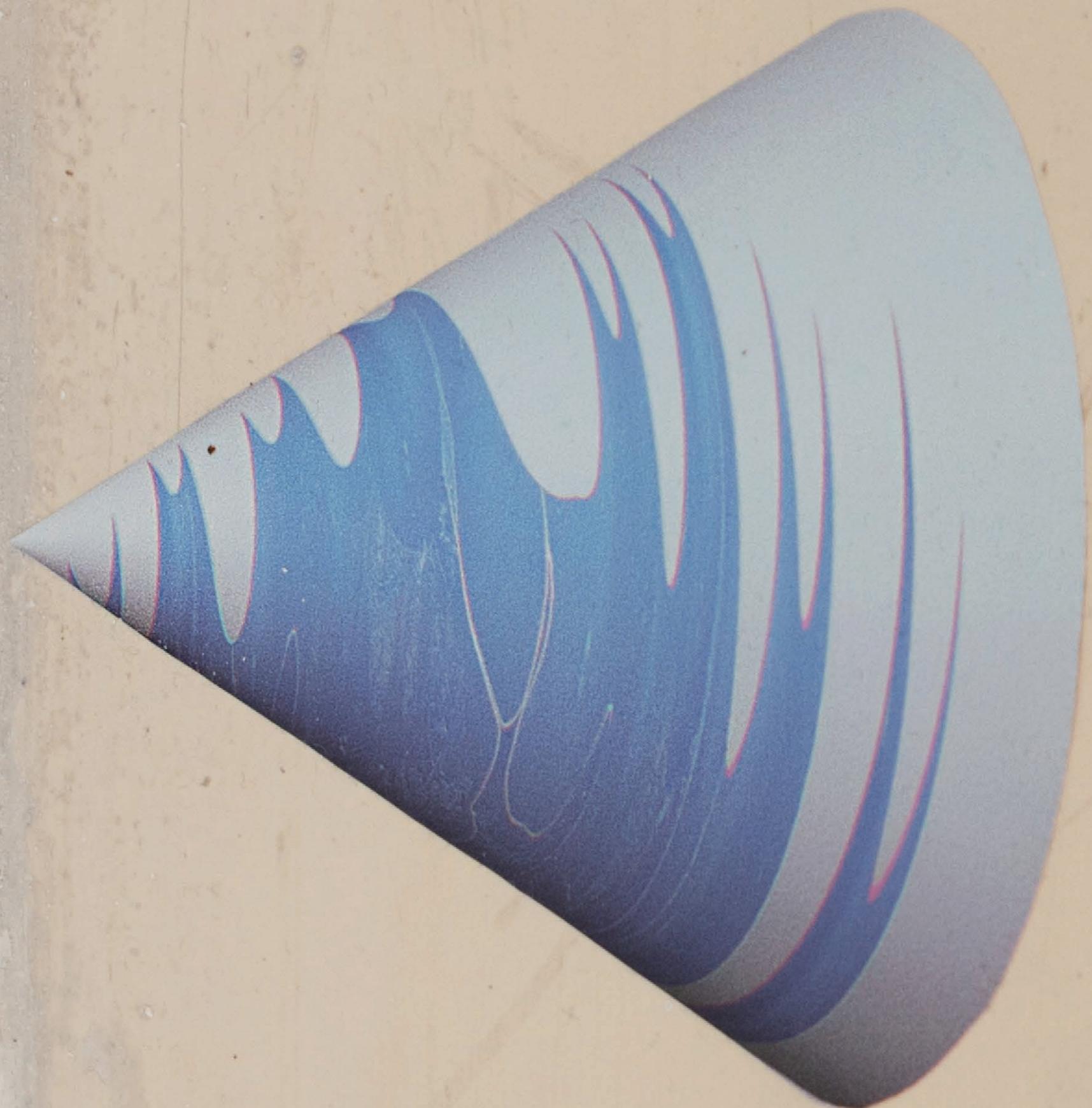
Grafičko oblikovanje kataloga / Catalogue Design: Duje Medić

Tisk / Printed by: Ispis d.o.o.

Naklada / Edition: 150

LUKA KEDŽO
**TKO TU ŽIVI DVA/
WHO LIVES HERE TWO**
2. - 14. 3. 2021.

www.karasarthub.eu/

LUKA KEDŽO (1986, Dubrovnik, Croatia) je diplomirao 2011. godine na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu studij Snimanja, a 2014. godine je magistrišao na istoj akademiji studij Fotografije. Dobitnik je nagrade za najboljeg mladog autora na 46. Zagrebačkom salonu (2011), Franco Jesurun nagrade na Trieste Contemporanea, Trst (2015), te grand Prix-a 33. Salona mladih u Zagrebu (2016). Od 2010. godine izlaže na skupnim izložbama, a ovo mu je peto samostalno predstavljanje.

LUKA KEDŽO (1986, Dubrovnik, Croatia) graduated in Cinematography from the Academy of Dramatic Arts in Zagreb in 2011 and received a Master's Degree in Photography from the same Academy in 2014. He won the Best Young Artist Award at the 46th Zagreb Salon (2011), Franco Jesurun Award at Trieste Contemporanea, Trieste (2015) and Grand Prix at the 33rd Youth Salon in Zagreb (2016). He has been participating in group exhibitions since 2010, and this is his fifth solo exhibition.